

**VII Conferència Anual
de la SCC
Girona 1997***

* Celebrada al Centre Cultural de la Mercè el dissabte dia 7 de juny de 1997.

Foto: Ferran Cabellos

LES AUTORITATS DE LA INFORMACIÓ

Pràcticament tots els països democràtics disposen d'autoritats de la informació o d'unes altres autoritats de l'audiovisual, però la peculiar transició informativa que s'ha viscut a l'Estat espanyol fa que aquí no hi hagi cap organisme independent que reguli aquestes qüestions. A Catalunya, en els darrers sis mesos s'ha començat a tapar aquest forat amb la creació del Consell de la Informació i de la Comissió de l'Audiovisual.

La conferència que cada any celebra la Societat Catalana de Comunicació a Girona va dedicar la sessió del matí del 7 de juny a parlar de «Les instàncies de regulació i autoregulació als mitjans de comunicació». I, per fer-ho, va disposar a la taula rodona dels representants més qualificats:

— Lluís de Carreras, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

— Llorenç Gomis, president del Consell de la Informació de Catalunya.

— Victòria Camps, catedràtica d'Ètica i expresidenta de la Comissió Especial sobre els Continguts Televisius del Senat.

— Pere Oriol Costa, professor de la Universitat Autònoma i autor d'alguns llibres sobre els organismes de regulació audiovisual al món.

— Salvador Alsius, professor de la UPF, autor d'una tesi doctoral sobre els codis d'ètica periodística al món, que va fer-hi de moderador.

La exsenadora Victòria Camps va repassar les conclusions de la Comissió Especial sobre els continguts televisius que va presidir de 1994 a 1996. Aquella reflexió va permetre que un centenar d'experts passessin pel Senat a exposar-hi els seus parers. La recomanació principal d'aquesta Comissió va ser constituir el Consell Superior sobre els Mitjans Audiovisuals.

És cert que la televisió necessita tenir audiència: és el mitjà de comunicació de masses per excel·lència i la seva funció bàsica és entretenir,

però no pas a qualsevol preu. La competència entre les televisions no produeix espontàniament una major pluralitat de l'oferta. Al contrari, es tendeix a la uniformitat. Ni el control legislatiu ni l'autocontrol sobre la base de codis deontològics no funcionen satisfactòriament. Tampoc no existeix un teixit associatiu social que canalitzi el sentiment i les preferències dels telespectadors.

Llorenç Gomis va repassar les competències i els primers passos del Consell de la Informació, que va néixer el desembre passat sota l'aixopluc del Congrés de Periodistes de Catalunya. Va considerar que l'organisme que presideix no està amb contradicció amb el Consell de l'Audiovisual; ans al contrari, en pot ser complementari i s'hi pot establir una bona col·laboració. Va demanar paciència per tal que, a mesura que arribin reclamacions, es pugui anar definint el terreny d'actuació i creant jurisprudència.

El Consell de l'Audiovisual encara és més jove. Aprovat per llei del Parlament i escollits els seus membres pels diferents grups polítics, tot just ha començat a resoldre les seves necessitats d'infraestructura. La voluntat del seu president, Lluís de Carreras, és que l'organisme desenvolupi un paper important, però topa amb la manca d'organismes similars a la resta de l'Estat. El fet que la majoria de les programacions que es veuen a Catalunya vinguin de fora redueix molt les possibilitats d'aquest organisme.

Pere Oriol Costa va repassar les funcions i la importància del Conseil Supérieur de l'Audiovisuel a França, de la Independent Television Commission a la Gran Bretanya o de la Federal Communication Commission dels Estats Units. Emparant-se en aquests exemples, va proposar la recollida de signatures perquè la iniciativa popular obligui les cambres a votar una llei del Consell Superior dels Mitjans Audiovisuels, tal com va proposar la Comissió del Senat.